

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבתלזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו איזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמןהמקום
הבטוח ביותר
הרב יוסי גולדמן

כך למדתי כבר מגיל צעיר שהרבי תמיד משיג ודואג לנו. בשעתו למדתי בבית הספר של חב"ד בברוקלין ששכן בפינת הרחובות בדפורד ודין, מוסד שבו למדתי מכיתה א' ועד סוף התיכון, ואחר כך עברתי בהמלצת הרבי ללמוד בישיבה במונטריאול. שם למדתי עד לקבלת ההסמכה לרבנות ואחר כך נישאתי.

עוד בתקופה שהייתי במונטריאול, התנסיתי בהגשת תכנית רדיו יהודית קצרה. הרקע לכך היה שחב"ד רכשו עשר דקות זמן שידור בתכנית דתית בשם "השעה היהודית" (שלמרות שמה, נמשכה בעצם שעתיים) ואני התבקשתי להציג שיעור תניא מוקלט, לומר כמה דברי התעוררות, ולהכריז על אירועי חב"ד הצפויים להתקיים בעיר. שפת השידור הייתה מעורבת, יידיש ואנגלית.

בהתחלה, היה די מפחיד לדבר אל תוך מיקרופון בידיעה שאנשים רבים נמצאים בהאזנה, אך הדבר התברר כהתנסות חשובה לקראת שלב מאוחר יותר בחיי, כאשר נשלחתי לשמש שליחו של הרבי בדרום אפריקה, ובהמשך אף התמניתי לכהן שם כרב קהילה.

עם הגעתי לשם בשנת תשל"ו (1976), אחד הדברים הראשונים ששאלתי היה, "האם יש בדרום אפריקה תכנית רדיו יהודית?" כאשר התברר שאין כזו, אמרתי, "ובכן, בואו נתחיל תכנית שכזו". וכך אכן עשינו, ובסופו של דבר הגשתי את תכנית 'הקול היהודי' בכל יום ראשון במשך עשרים וארבע שנה. הרעיון של שימוש ברדיו כאמצעי להפצת יהדות מצא חן בעיני הרבי, ולעתים קרובות כאשר הייתי מגיע לניו יורק, היה מזכירו של הרבי מתעניין ושואל, "איך הולך עם התכנית?" הרבי העריך את היכולת של גלי הרדיו להגיע למקומות נידחים בדרום אפריקה שלולא זאת אי אפשר היה להגיע אליהם.

במהלך השנים האחרונות לשלטון האפרטהייד בדרום אפריקה, שרר פחד מוחשי מאוד מכך שעומדת להתחולל מהפכה אלימה ועקובה מדם. אני ניצלתי את הבמה שסיפקה תכנית הרדיו כדי להפיץ את המסר המרגיע של הרבי שאין

<<

כאשר גדלתי בשכונת קראון הייטס, שכן ביתנו ברח' ברוקלין במסלול ההליכה של הרבי מביתו שברח' פרזידנט למרכז חב"ד שבשדרת איסטון פארקוויי מספר 770.

באחת הפעמים שבהן חלף הרבי על פני ביתנו, שהתה אמי בחצר הבית אתנו הילדים, כאשר אחותי הקטנה, קריינדי, ששיחקה בקצה המבואה שמחוץ לבית, מעדה ונפלה. אמי, שהייתה אז בהיריון מתקדם, רצה אליה כדי להרים אותה.

באותו ערב חל ראש השנה תשי"ז (1956), ואחרי התפילה, סימן הרבי לאבי שייכנס עמו לחדרו. תחילה חשב אבי שאולי חלה כאן טעות כל שהיא, שהרי הוא לא ביקש לשוחח עם הרבי ביום קדוש זה, אך בהמשך התברר מדוע הרבי רצה לשוחח איתו. הרבי הסביר לו שהוא ראה את מה שאירע בחצר הבית באותו יום, ואמר לו שירגיע את אשתו שהילדה הקטנה לא נפצעה בנפילה, ושהכל אצלה בסדר. הרבי הוסיף וציין שזאת משום שכאשר ילד נופל, מלאך מושיט את ידו כדי לבלום את הנפילה כמו כרית. מכל מקום, אמר הרבי, על אשתו להקפיד לשמור על עצמה במהלך ההיריון, ולהשתדל לא לרוץ כך במהירות.

לציון שבועים שנה למנהיגותו של הרבי, 'תמקדו פרסומי JEM בכל שבוע באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי'.

מאורעות.
רעיונות. אישים.

שום מקום לפניקה ולעזיבה חפזיה של המדינה. הכל יהיה טוב, הבטיח הרבי, וכך אכן היה.

הרבי שב והרגיע את יהודי דרום אפריקה פעם אחר פעם. כולם ידעו שהרבי התבטא בצורה החלטית ונחרצת בנוגע לעתידה של דרום אפריקה - שהחלפת השלטון תבצע בדרכי שלום, ושליהודים אין כל סיבה להיבהל ולברוח.

אגב, עצה זהה נתן הרבי גם לתושבי ארץ ישראל בזמן מלחמת המפרץ בשנת תשנ"א (1991). במהלך אותה מלחמה, שיגר שליט עיראק הדיקטטור סדאם חוסיין טילי סקאד לעבר ישראל, והייתה בהלה וחרדה גדולה. אך הרבי יצא בהצהרה תקיפה: "ארץ ישראל היא המקום הבטוח ביותר". (בפועל, למרות נפילת כשלושים ותשעה טילים בשטח ישראל, נרשמו רק שני הרוגים כתוצאה ישירה מפגיעת הטילים.)

היה ברור כי דעתו החד משמעית של הרבי היא שלמרות האיום הברור, למעשה, אין באמת ממה לחשוש; שאין צורך לעזוב את ישראל, ואין כל סיבה לבטל תכניות של נסיעה לישראל - אכן, הרבי עודד את כולם לנסוע לשם כדי לחזק את אחיהם היהודים. לאור עמדתו של הרבי, הצעתי לשליח הראשי של חב"ד בדרום אפריקה, הרב מענדל ליפסקר, שנצטרף למסע הזדהות שאורגן בשעתו על ידי הפדרציה הציונית בדרום אפריקה. הרב ליפסקר שאל על כך את הרבי, ותשובתו של הרבי בעניין הייתה חיובית.

למעשה, הביטחון שלי בדברי הרבי היה כה מוחלט עד שצירפתי אלי אז את בתי בת השנים עשרה, זיסי. יש לי תמונה המתעדת כיצד, אחרי נחיתתנו בישראל, מתאימים לה מסיכת אב"כ בשדה התעופה. שהינו שם במשך חמישה ימים; ראינו את מערכות ההגנה של טילי הפטריוט עומדות הכן, אך במהלך אותם ימים לא נפלו שום טילים.

נחשפתי, אם כן, להרבה מסרים מרגיעים מצד הרבי - הוא הרגיע את אמי בנוגע לבריאותה של אחותי הקטנה אחרי נפילתה, הוא הרגיע את דרום אפריקה, הוא הרגיע את ישראל, והוא גם הרגיע את אשתי רחל כאשר עמדה ללדת את ילדנו העשירי בשנת תשנ"א (1991).

בשעתו, הרופא המטפל, ד"ר חיים נייפלד, רופא מיילד בכיר ועתיר ניסיון, המליץ על ביצוע ניתוח קיסרי מאחר שהתינוק היה במנח רוחבי, במקום במצג ראש בתנוחה אורכית. הוא ניסה לבצע היפוך כדי לסובב את התינוק ולמקמו כראוי, אך הדבר לא עלה בידו. עם זאת, אשתי - אישה חזקה שילדה את כל ילדינו בלידה טבעית - לא הסכימה לביצוע ניתוח קיסרי. הרופא קרא לרופא בכיר נוסף, ד"ר רוני קליין, כדי לקבל חוות

דעת נוספת, אך ד"ר קליין סמך את ידיו על האבחנה של ד"ר נייפלד וקבע גם הוא שיש צורך בניחות.

אחרי שאשתי, שהיא מאמינה גדולה בהשגחה פרטית, עדיין סירבה, הציע ד"ר קליין שאתקשר לניו יורק ואתייעץ עם הרבי. היה משהו מן האירוניה בכך שרופא לא דתי אומר לי, שליח של הרבי, להתקשר לניו יורק, אך הדבר לא עלה על דעתי מאחר שלא היו באותם ימים טלפונים סלולריים, והיינו כבר בחדר הלידה בשעה אחת לפנות בוקר. בפועל, הוצאת השיחה אכן התבררה כמשימה די מורכבת, אך הצלחתי לבסוף להתקשר. התשובה שהגיע מהרבי הייתה: "מאחר שהרופא בעצמו הציע לשאול כאן, בטח הוא לא יקפיד עלי אם אמליץ לשמוע בקול האם היולדת, ולחכות".

והנה, הפלא ופלא, התינוק סובב את עצמו למצג ראש - דבר נדיר מאוד בשלב כה מתקדם בלידה, לדברי הרופא - וברוך ה', הייתה זו לידה טבעית.

קראנו לתינוק ניסן, על שם דודי, אך גם בגלל שהגיע לעולם בצורה כל כך ניסית.

הרב יוסי גולדמן משמש שליח של הרבי ביוהנסבורג, דרום אפריקה משנת תשל"ו (1976), ומשנת תשמ"ו (1986) הוא מכהן גם כרבו הראשי של בית כנסת סידנהם בעיר. הוא רואיין בחודש תשרי תשע"ה (2014).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תש"ג (1943) — במכתב לאגודת חב"ד של נוארק ולארגון הנשים המסונף לה, מודה להם הרבי על תרומתם לטובת הדפסת חוברות ברכת המזון שחולקו לחיילים יהודים בצבא ארה"ב.¹ ד' בניסן

< תשכ"ח (1968) — בהמשך לשחרור העיר העתיקה בירושלים, שלח הרבי מכתב כללי מפורט לאנ"ש חסידי חב"ד בארץ הקודש, ובו הוא מזרזם להקים ועד הנהלה המורכב מנציגי כל הגופים החב"דיים בארץ ישראל בכלל, ובירושלים בפרט, שידאג לשיפוץ בית כנסת חב"ד ההיסטורי על שם אדמו"ר ה"צמח צדק" בהקדם הכי אפשרי. הרבי מברכם בהצלחה, ומצרף למכתבו תרומה לטובת העניין.² ב' בניסן

1 אגרות קודש, כרך א, עמ' קיד
2 אגרות קודש, כרך כה, עמוד קכב

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו חובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד